

La Mariona i el mar

La Mariona vivia a una gran ciutat.

El seu pare treballava a una gran empresa, n'era el director, i sovint marxava dies i dies de viatge a l'estranger.

Quan tornava, els parlava del què havia vist, i ella sempre s'imaginava llocs meravellosos, però sobretot quedava totalment fascinada quan parlava del mar, *de la infinitat d'aigua fins a l'horitzó,*

inacabable, de color blau fosc.

La mare, era propietària d'una cadena de joieries, i li regalava joies tot sovint, algunes de molt boniques. Però ella sempre les volia amb pedres blaves, "com **el mar**" deia. S'entretenia a jugar hores i hores amb un vaixell molt bonic que li havia regalat l'avi, no se'n cansava mai tot i que tenia infinitat de joguines. Tot sovint el pare li duia una joguina nova i ella estava molt contenta, però només hi jugava durant uns quants dies o unes hores, i després tornava al seu vaixell.

Havia demanat que li duguessin una catifa blava, amb peixos dibuixats, i ella feia navegar el vaixell per

sobre durant hores.

El primer dia que la Mariona va

veure el mar real (no en cap

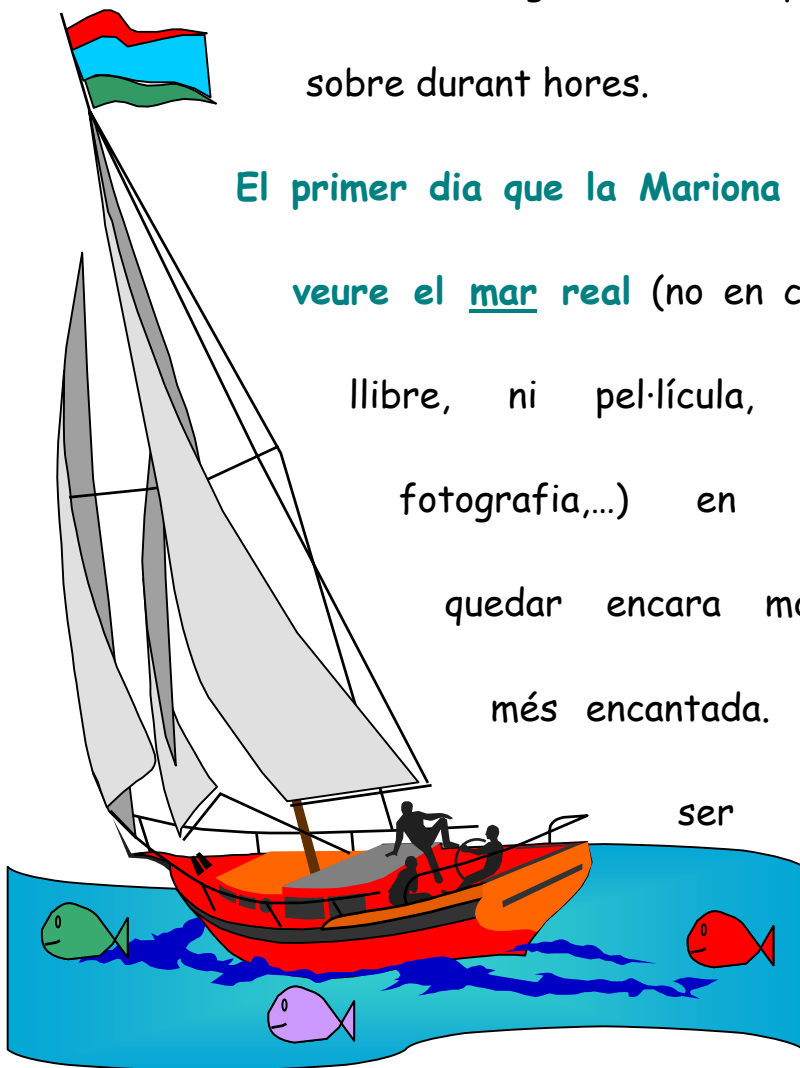
llibre, ni pel·lícula, ni

fotografia,...) en va

quedar encara molt

més encantada. Va

ser un

estiu que els seus pares van aconseguir fer vacances, i veient que a la Mariona li agradava tant el vaixell i el mar, van decidir d'anar-hi de vacances (Normalment no tenien temps, però no volien que la seva filla hi anés amb ningú més). Ho haurien fet tot per la seva filla. Així doncs, van encarregar habitació a un dels millors hotels i van agafar l'avió cap a la costa. Una setmana abans la Mariona ja estava tant nerviosa que gairebé no menjava, i els seus pares van haver de convèncer-la dient-li que si es posava malalta per no menjar, no hi podria anar.

Va agafar el vaixell (que estava fet amb fusta tallada a mà, amb unes veles blanques i molts pals i fils lligats entre ells) i el va posar dins una caixa de cartró, i la va acabar d'omplir amb trossets d'espuma per embalar. Un cop es va haver assegurat que no es mouria dins la caixa, la va tancar i precintar amb cinta aïllant. No va voler que ningú més ho fes per ella. Els seus pares, veient el zel amb que preparava el vaixell, li van proposar d'enviar-lo per algun missatger de confiança, però tampoc va voler.

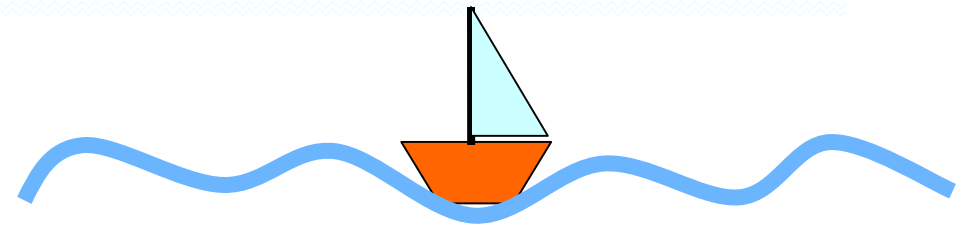
Fins i tot a l'aeroport va dir que si no li deixaven portar el paquet a dalt agafaria un tren. Al final, gràcies a les influències i coneixences que tenia a l'aeroport, el seu pare va aconseguir que li deixessin pujar el vaixell a dalt. Dalt de l'avió, la Mariona

s'imaginava el seu vaixell flotant sobre les ones del mar, com havia vist a moltes pel·lícules. Van arribar tard, de nit, i no van poder anar a veure el mar perquè sinó tancarien l'hotel.

Al saber-ho la Mariona es va enfadar molt, però veient que no hi havia res a fer, i que realment tant fosc no veuria res, i potser tindria por, va callar i es va resignar a esperar fins l'endemà. Naturalment, aquella nit no va poder aclucar l'ull. Arribant a l'habitació va desembolicar el vaixell i es va quedar observant-lo durant més de mitja hora, fins que, cansada es va quedar adormida ja ben entrada la nit. Però tenia un son intranquil i es va despertar moltíssimes vegades amb la por de poder perdre el vaixell, o somniant que una onada ferotge pogués

endur-se-la, o que desapareixia tot el mar, o...
Finalment, un raig de llum va filtrar-se per dalt de tot de la persiana, que no estava tancada del tot, i ràpidament es va vestir. Es va posar el banyador que li havien comprat expressament per aquesta ocasió, que era d'uns colors blaus molt bonics, es va posar unes xanquetes d'aigua, va agafar la tovallola, i va anar a despertar els seus pares que dormien profundament a l'habitació del costat.

Al sentir-la, van mirar el rellotge: Les 6 del matí! Li van dir que l'aigua estava molt freda a aquella hora, que esperés una mica més tard quan el sol escalfava més, que l'esmorzar a l'hotel no era fins a les 8 com a molt d'hora, que... No hi va haver res a fer.

I com que els pares només volien que la seva filla estigués contenta, van llevar- se i vestir-se, van agafar tots els estris per anar a la platja i van baixar les escales cap a fora de l'hotel. Pel camí havien d'agafar fort la mà de la Mariona, perquè si fos per ella hi haurien d'anar corrents.

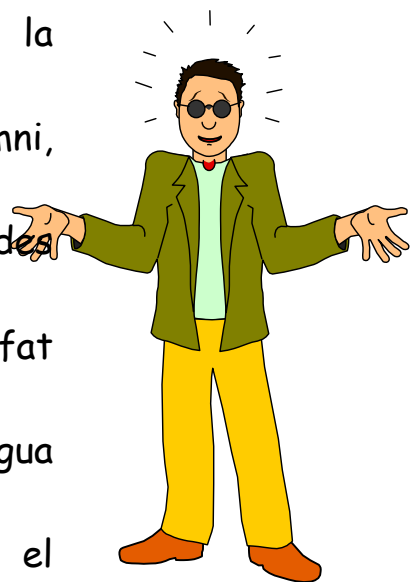

Finalment, al girar una cantonada, el va veure. Allà, al fons del carrer, entremig d'unes palmeres, hi havia el mar. I al anar-s'hi acostant, va anar creixent l'expectació de la Mariona, perquè a part d'arribar fins a l'horitzó, va poder veure que aquest era rodó, tot era mar i només mar, i que tocava amb el cel. Al arribar a la sorra va aturar-se bocabadada tot observant el mar, les ones, la sorra, com encantada per art de bruixeria.

La seva mare, veient que feia molta estona que estava aturada en el mateix lloc, pràcticament immòbil, va atrevir-se a parlar-li per proposar d'anar al mig de la platja a estirar-se a les tovalloles. La Mariona, inconscientment va caminar unes quantes passes, però en comptes d'aturar-se i estirar la tovallola, va continuar caminant com en un somni, fins acostar-se tant a prop del mar que les onades gairebé li mullaven els peus. Duia el vaixell agafat ben fort entre els braços, i l'anava a posar a l'aigua perquè els seus tripulants poguessin travessar el

mar fins arribar a terres llunyanes. Però tenia por, una por estranya, por de la immensitat de tanta aigua, tot això la sobrepassava, no s'atrevia ni a tocar l'aigua per por que una gran onada se l'endugués aigües endins. Estava emocionada i a la vegada aterrida. Una veu coneguda la feu retornar a la realitat. Era el seu pare, que veient que no s'acabava de decidir, la va agafar de la mà i ara sí, molt més reconfortada, va posar el primer peu a l'aigua.

I veient que a part de l'aigua freda no podia passar-li res més si no s'allunyava de la platja, va posar el segon peu, i els genolls, i finalment tota sencera dins l'aigua. Després va agafar el vaixell i va gaudir com mai ho havia fet.

I les onades s'ho van passar pipa esquitxant-la i movent el vaixell amunt i avall, perquè feia molt de temps que no veien algú que arribés a admirar tant el mar i que quedés fascinat d'aquesta manera. Així doncs, només amb poques hores es van fer molt amics i s'haurien quedat dies i dies allà jugant,

perquè van perdre totalment la noció del temps. La Mariona gairebé no es recordava que els seus pares l'estaven esperant a les tovalloles, ni s'adonava que ja li havien demanat tres vegades si volia sortir a prendre el sol, si no tenia ganes d'esmorzar, o si s'ho passava bé. I el mar, aquell dia gairebé es descuida de pujar i baixar a l'hora de la marea.

Finalment els pares de la Mariona van entrar a l'aigua per buscar-la, perquè ja era gairebé l'hora de dinar. Però van haver de prometre-li que a la tarda tornarien per poder-la fer sortir de l'aigua. A

---

l'hotel, feia dies que la Mariona no estava tant contenta i menjava tant de gust, però ràpid per poder tornar com més aviat millor a la platja.

Van passar les hores i els dies, i la Mariona vivia com mai totes i cada una de les hores. Els seus pares estaven encantats de veure la seva filla tant contenta, però cap al final de la setmana van començar a preocupar-se: Què passaria al final de la setmana, quan haguessin de tornar cap a casa? Al principi no van gosar dir-li res, pensant que com més tard li diguessin millor. Però després es van adonar

que com més tardessin més difícil seria de fer-li entendre potser. Van passar el divendres sense haver-se atrevit a parlar-ne, i el vespre, abans d'anar a dormir, van decidir que li dirien el dissabte a l'hora de dinar com a molt tard.

Si el primer dia va ser la Mariona la que gairebé no va poder dormir, aquella nit van ser els seus pares donant voltes i més voltes a com podrien dir-li, sense crear-li un trauma infantil, que el diumenge havien de tornar.

Va ser el pare el que tingué la idea genial: construirien una piscina davant de casa, i així la Mariona podria veure l'aigua cada dia si volia. Oi tant! Com pot ser que no hi haguessin pensat abans! Ara ja podien estar tranquils!

El dissabte, mentre dinaven, van explicar a la seva filla que el diumenge pujarien a l'avió perquè els pares havien d'anar a treballar, però que havien pensat de construir una piscina perquè hi pogués portar un tros de mar.

La Mariona es va posar molt trista de pensar que s'acabava aquella setmana de somni, però es va quedar més tranquil·la al pensar que podia endur-se una part de l'aigua del mar amb ella per tenir-lo en una piscina davant de casa i anar-hi quan volgués. Aquella tarda ho va explicar al mar, que també semblava que s'havia posat una mica trist perquè les aigües estaven més calmades que mai, sense gens de ganes de saltar i jugar. Es va quedar asseguda a la sorra, mirant el mar, molta estona, per gravar

---

aquella imatge del seu amic per sempre i no oblidar-lo mai més.

Finalment arribà el diumenge i van haver de fer les maletes per tornar cap a casa. La Mariona tornà a embalar el vaixell i va plegar ben plegada la tovallola tot somniant en el dia que tornaria a veure el mar, o en el dia que el seu pare li faria una piscina per portar un tros de mar.

El pare de la Mariona era un home de paraula i, a més, faria qualsevol cosa per la seva filla. Així que l'endemà del dia que van tornar a casa ja van arribar

tota una colla de paletes que van fer una piscina rodona preciosa, amb unes rajoles blaves lluent i una sanefa groga al voltant. La Mariona va pensar que agradaria molt al mar aquella piscina.

Quan estigué acabada, els pares de la Mariona la van omplir d'aigua i hi van tirar tot de peixos de colors de plàstic. De fet, els havia quedat molt bé, seria l'enveja de tot el veïnat.

Unes hores més tard, quan es va llevar la Mariona i va veure la piscina plena, no podia parar de saltar de tant contenta que estava. Ara tindria un tros de mar

---

al costat de casa seva, i el podria anar a veure cada dia al matí i en tornant de l'escola. Que bé!

Però quan s'hi va apropar més, es va adonar que l'aigua estava tan calmada i tranquil·la que per molta estona que es quedés mirant-se-la no va poder descobrir cap onada, ni una. La Mariona no podia entendre perquè el mar no estava content i jugava amb ella com la setmana abans. Potser estava malalt? Cada dia l'anava a veure pensant que potser aquell dia seria diferent, però no, cada dia hi havia l'aigua tan llisa com un mirall.

Després de dies i dies de rumiar-hi ho va comprendre: El tros de mar estava enyorat de la resta. Volia estar al costat de la platja, dels peixos i les roques. Volia córrer al voltant de les illes i fer navegar tots els vaixells dels ports. Volia saludar els pescadors i la sorra de la platja.

Llavors va anar a parlar amb els seus pares i els digué que deixessin anar l'aigua riu avall, fins al mar, perquè s'enyorava de la resta d'aigua. Ells van quedar petrificats de la idea de la seva filla, però van seguir les seves instruccions i van quedar

---

d'acord que l'omplirien de tant en tant per poder
refrescar-se i jugar amb l'aigua, i que l'any següent
tornarien a anar de vacances a la platja.

Cristina Segura i Altimiras